సింగిల్ పేజీ కథలు

ఆవేదన

ఇంటిముందాగిన లోడ్ వ్యాన్ ాడ గానే నాయుడుగారు గబగబా బం టికి వచ్చారు. ఆ వెనకే పార్వతమ్మ రూ వచ్చారు ఆతృతగా. వ్యాన్ కేబిన్ ంచి దిగిన తమ గారాల పుత్రిక శ్రీవేణిని ాడ గానే గాభరా పడిపోయారు. శ్రీవేణి ంగు లాంటి నడకతో వచ్చి తండ్రి భుజం తల ఆన్చి "నాన్నా" అంటూ బావురు మని ఏడ్చేసింది.

దంపతులిద్దరూ విషయం అర్థంకాక "ఏమైందిరా...శ్రీ" అంటూ కంగారుపడ్డారు.

కాసేపు అలా వెక్కి వెక్కి ఏడ్చి "ముందు వ్యాన్‌లో సామాన్లు దింపించండి నాన్నా" అంది వెక్కుతూనే.

ఏం సామాన్లో అర్థంకాక అయోమ యంగా వ్యాన్ దగ్గరికి నడిచారు ఇద్దరూ.

తమ గారాల బిడ్డ కోరి కోరి కొన్ని, అలిగి కొన్ని, దబాయించి కొన్ని కొనుక్కున్న అతి విలువైన సామాన్లు ఫ్రిజ్, మిక్సీ, గ్రైండరు, వాషింగ్‌మెషీన్, కలర్ టీవీ, మైక్రోఓవెన్, ఎల క్ట్రిక్ కుక్కర్, డిష్‌వాషర్, సీలింగ్‌ఫేన్ అన్నీ పేక్ చేయబడి వున్నాయి. అన్నింటితోబా టుగా అల్లుడిగారికి ఇచ్చిన మోటార్‌బైక్ కూడా వుంది.

"నాన్నా! ఆయనగారికి ఏమైందోగానీ వారం జు లుగా ఏదో దీర్ఘాలోచనలో పడి మాటామంతీ లేక డా 'ఆ-ఊ' అంటూ అయోమయంలో వున్నారు. ఏ దో నని నేను గాభరాపడినా ఏమీ చెప్పరాయె. ఈరోజు ద యమే తీసుకొచ్చి ఇవన్నీ ప్యాక్ చేయించి నన్ను డా వ్యాన్ ఎక్కించారు. ఈ కవరు మాత్రం నీకివ్వమ రు నాన్నా" అని మళ్ళీ బేర్‌మని ఏడ్చింది శ్రీవేణి.

పార్వతమ్మ సామాన్లు వరండాల్లో పెట్టిస టే ఆయన కవరు తీసుకొని గదిలోకి నడిచారు అ మ యంగా.

★ ★ ★

పితృసమానులైన మామయ్యగార్కి,

మీరు ఉత్తరం శాంతంగా చదివి నన్నర్థం చేస ం టారని భావిస్తాను. మీరు మీ ఏకైక గారాల క పైనున్న వాత్సల్యంతో ఎంతో విలువైన వస్తువాహ ు కొనిచ్చారు. అవన్నీ చూసి అప్పట్లో మా బంధువులు. ా కొలీగ్స్ కూడా చాలా ఈర్ష్యపడ్డారు. నేను వాళ్ళ ఏ ప్ర మొహాలు చూసి గుంభనంగా నవ్వుకుంటూ నా అ ష్ట నికి పొంగిపోయాను. నాలాంటి సామాన్య ఉద్యోగికి ఇంత అందమైన భార్య, సకల సౌకర్యాలతో రావడం సామాన్యమైన విషయమా. నా సద్గుణాల మాట వేరే సంగతి.

మీరిచ్చిన కానుకలకు సరిపడా మీ అమ్మాయికి,

మీకు నచ్చినట్టుగానే అపార్టుమెంట్ తీసుకున్నాను కదా. మీరేమో దగ్గరుండి అన్ని ఏర్పాట్లు చేసి వెళ్ళారు. బాగానే వుంది. రెండేళ్లు పిల్లలు వద్దనుకున్నాం. ఆనందంగానే ఉంటున్నాం. ఈమధ్య మీ అమ్మాయి ఏవేవో మాట్లా డుతూ అర్థంకాని డైలాగులు, అసందర్భపు మాటలు నాకు మతి పోగొడుతున్నాయి. ఇది ఖచ్చితంగా డైలీ సీరి యల్స్ ప్రభావమే. 'సౌందర్య లహరి' సీరియల్‌లో లాగా స్మార్ట్‌గా వుండాలి, స్థూలకాయం వచ్చేస్తోందని, జిమ్‌కె ళ్ళాలని, బ్యూటీ పార్లర్‌కెళ్ళాలనీ గొడవపెడితే సరే అన్నాను.

నెల నెలా అదో బిల్లు. కరెంటు బిల్లు పదిహేను వందలకి తక్కువ రావటం లేదు. ఫోను బిల్లు ఆరొం దలు పైమాటే. ఆమెకి స్నేహితులతో బాతాఖానీ అంతా ఫోను ద్వారానే. అపార్ట్‌మెంట్‌కి మెయింటెనెన్స్‌తో ఇరవై రెండొందలు. ఇక మిగిలినవన్నీ మామూలు ఖర్చులేకదా. పెట్రోలు ధర కూడా పెరిగిపోయింది కదా. ఇవి కాకుండా టీవీల్లో వచ్చే వంటకాలన్నీ ప్రయోగాత్మకంగా వండి అందరికీ రుచి చూపిస్తుంది మీ అమ్మాయి. అన్ని రకాలూ తిని మా పనిమనిషి కూడా బరువెక్కాకై 'బ్యూటీపార్లర్ ఖర్చులెక్కువయ్యా యమ్మా' మరో వంద పెంచమం దిట. అదీ తప్పదు.

మామగారూ! ఇంకా అన్నీ రాసి మీ హార్టుబీటు పెంచలేను. నా జీతమెంతో మీకు తెలుసు. వీటన్నిటికీ సరిపోక జిపిఎఫ్ లోను తీసుకున్నాను. ఇంకా పర్సనల్ లోను కాక ఇతరత్రా చిన్న చిన్న అప్పులు కూడా చేశాను. 'భరించు వాడు భర్త' అని అన్నారు కానీ, మిగతా విష యాలన్నీ మీరు ఊహించి దయచేసి ఈ సామాన్లు మీరే వుంచుకోండి. అత్తగార్ని సుఖపెట్టండి. పాపం ఆవిడ మాత్రం ఎప్పుడు సుఖపడతారు చెప్పండి.

మాకు మాత్రం ఒక రుబ్బురోలు, తిర గలి, సన్నికలు, ఒక రేడియో ఇవ్వండి చాలు. మోటార్‌బైక్ కూడా మీరే వాడు కోండి. అత్తగార్ని ఇప్పుడన్నా కాస్త అలా... అలా... తిప్పండి. మీకు కుదరితే ఒక సైకిల్ కొని ఇవ్వండి సంతోషిస్తాను. ఊరి చివర చిన్న పెంకుటింట్లో ఒక పోర్షన్ అద్దెకు తీసుకున్నాను. అక్కడ చుట్టూ చెట్లున్నాయి. ఫ్యాన్లు అవసరం లేదు. పెరట్లో నుయ్యి వుంది. మోటారు అవ సరం లేదు. ఈ కరెంటు బిల్లులు, జిమ్ బిల్లులు, పెట్రోలు ధరలు తట్టుకునే శక్తి సామాన్య ఉద్యోగినైన నాకు ఉంటుందా చెప్పండి?

'సామాన్య ఉద్యోగస్థులు దీవిగా బ్రత కటం లేదా' అని మీరనుకోవచ్చు. నాకం తటి తెలివితేటలు లేవు. ఏ స్కాముల్లోనూ చేరేంతటి సాహసం నా రక్తంలో లేదు. అందుకే నా మొర ఆలకించి, నన్ను అర్థం చేసుకుంటారని భావిస్తాను.

ఇక చివరిగా.. శ్రీవేణి అంటే నాకెంత ఇష్టమో మాటల్లో చెప్పలేను. కాకుంటే ఆమె నా ఇబ్బందులు గ్రహించి సౌఖ్యాలను వదలి, రోలు తిరగళ్లతో రాగలిగితే నాకంటే అదృష్టవంతుడెవరూ వుండరు. ఆమె ఇష్టపడక పోతే నా బ్రతుకింతే అని సరిపెట్టుకుంటాను.

ఇట్లు
మీ అల్లుడు

★ ★ ★

ఉత్తరం పూర్తిగా చదివి విషయం అర్థం చేసుకు న్నారు నాయుడుగారు. కేవలం అల్లుడి బాధ కాదది, ఒక మధ్యతరగతి సంపాదనాపరుడి ఆవేదన. ఒక్కగానొక్క కూతురని ఉన్నదంతా ఊడ్చి ఆడంబరంగా అన్నీ కొన్నాడు. కానీ ఏం సుఖం? రోజు రోజుకీ పెరిగే పెట్రోలు ధరలు, నిత్యావసర వస్తువుల ధరలు. కరెంటు ఛార్జీలు. ఆపైన నాగరికతా వ్యామోహం. ఉద్యోగి బ్రతకడం చాలా కష్టమే అని ఆయనకూ తెలుసు. కొందరిలా తన

[illegible] లంచగొండి కాదు. అందు [illegible] ట్టుకోలేకపో తున్నారు [illegible] కు అప్పైన [illegible] రు. శ్రీవేణికి అర్థమయ్యేలా పరిస్థితులు వివరించి [illegible] ప్పాలని నిర్ణ యించుకున్నారు.

తనదీ అదే పరిస్థితి కదా. కరెంటు బిల్లుకైనా వస్తుం దని ప్రక్కనున్న రెండు గదులూ అద్దెకిద్దామని అడ్వాన్సు కూడా తీసుకున్నారు. ఇప్పుడీ సామాన్లు ఎక్కడ పెట్టిం చాలో అర్థం కాలేదు.

ఇంతలో ఇంటి ముందు వ్యాన్ ఆగిన శబ్దం. అద్దెకు తీసుకున్నవాళ్ళు సామాన్లు తెచ్చేశారు. ఏం చెయ్యాలో అర్థంగాక అలాగే నిలబడిపోయారు నాయుడుగారు.

-ఎం.ఎల్.సూర్యకాంతం (ఏ.వీరవరం)

కోరిక ఫలించింది

రామారావుతో ఫోన్‌లో మ[illegible]ట్లాడుతున్న నేను అతని మాటలు విని నివ్వె[illegible]పోయాను. నేను తిరిగి ఏదో అనబోయేంతల[illegible] ఫోన్ పెట్టే శాడు. రామారావు ఎప్పుడూ ఇం[illegible]తే! పూర్తిగా ఏదీ చెప్పనీడు.

రామారావు అన్న మాటలు మనన[illegible] నేనుకోసాగేను. ఇవాళ సాయంకాలం ఐదు గంటలకి ఓల్డ్[illegible] హోమ్‌కి వెళ్తు న్నాడట! ఆ సమయానికి మంచి ముహ[illegible]ర్తం ఉందట. అందుకే నాకు రమ్మని ఫోన్ చేశాడు. నేను చాలా విభ్రాంతికి గురయ్యాను వాడి మాటలు విని. అయితే ఆ కంఠంలో ఎక్కడా ఆదుర్దాగానీ, కంగా రుగానీ లేదు. రామారావు మనస్తత్వం తెలిసిన వాడిని కాబట్టి నాకు అది వింతగా అనిపించలేదు.

రామారావు నా చిన్ననాటి మిత్రుడు. చిన్నప్పటి నుండి ఇద్దరం ఒకే క్లాసులో చదువుకున్నాం. పెద్ద య్యాక కూడా మా మధ్య స్నేహపు బంధం తెగిపోలేదు. ప్రస్తుతం రిటైరైన మేమిద్దరం ఒకే ఊళ్ళో స్థిరపడ్డాం.

రామారావు కొడుకులిద్దరూ ప్రయోజకులు. ఒకడు ఇంజనీరైతే, రెండోవాడు డాక్టర్! పైగా ఇద్దరూ ఈ ఊళ్ళోనే ఉంటున్నారు. ఒక్కగానొక్క కూతురికి మంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళిచేసి పంపించాడు. మంచి ఇల్లు కూడా కట్టుకున్నాడు. ఇలా తన బాధ్య[illegible] [illegible]న్నీ సర్వీసులో ఉండగానే తీర్చేసుకున్నాడు. అయితే [illegible] ఆర్నెల్లక్రితం భార్య గతించడంతో ఒంటరివాడయ్యాడ[illegible]

రామారావు మనస్థితి నాకు బాగా తె[illegible]సు. ఎన్ని సమ స్యలున్నా చిరునవ్వుతో మాట్లాడతాడు. [illegible]కి ఎన్ని ఇబ్బం దులున్నా ఎదుటివారికి సహాయపడటా[illegible] వెనుకాడడు.

అయితే ఇలా ఎందుకు జరిగిందో. [illegible]లా జరిగిందో నాకు అంతుబట్టలేదు. ఎందుకంటే రామ[illegible]రావు కొడుకులి ద్దరూ తండ్రిమాట జవదాటని వాళ్ళు. [illegible]ాళ్ళకి తెలుసు తమని చదివించటానికి తండ్రి ఎంత [illegible]ష్టపడ్డాడో, ఎన్ని త్యాగాలు చేసాడో. అయితే పెళ్ళయ్యాక [illegible]ాళ్ళ ప్రవర్తనల్లో ఏమైనా తేడా వచ్చిందేమో!

రామారావు ఒకసారి తన ఆఫీసులో [illegible]నిచేసి రిటైరైన వెంకట్రావుగురించి చెప్తూ చాలా బాధపడ్డాడు.

"వెంకట్రావు చూడరా! తన తమ్ముళ్ళనందర్నీ పైకి తెచ్చి, తన కొడుకులిద్దర్నీ పెద్దచేసి పై చదువులు చదివిం చాడు. అందరూ మంచి ఉద్యోగాల్లో ఉన్నా, రెక్కలొచ్చిన పక్షుల్లా ఎగిరిపోయారు. తన స్వార్థం చూసుకోక, తనకేమీ మిగుల్చుకోలేక, భార్యపోయిన తర్వాత ఒంటరివాడ య్యాడు పాపం! కొడుకులిద్దరి వద్దా ఆర్నెల్లిపాటు వంతు లవారీగా ఉంటున్నాడు. ఆదరణ, ఆప్యాయత కరువై, కోడళ్ల సూటిపోటి మాటలతో మానసికంగా కూడా గాయ పడ్డాడు. వాడి గురించి తలచుకుంటే నా గుండె తరుక్కు పోతోందిరా" అన్నాడు నిట్టూరుస్తూ.

"కొందరి జీవితాలు అంతేరా! వాడికా అదృష్టం లేదు. నీ పిల్లలైతే రత్నాలు, నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి చూస్తారు. నాకూ ఏ లోటూ లేదనుకో ఆ దేవుడి దయవల్ల" అన్నాను నేను.

కానీ అంత త్వరగా రామారావు పరిస్థితి కూడా ఇలా అవుతుందని అనుకోలేదు నేను. ఆమధ్య నా వద్ద ఓ ఇరవై వేలు అర్జంటుగా కావాలని అడిగి తీసుకెళ్ళినప్పుడు కూడా నాకు ఏమీ తెలియపర్చలేదు. ఆర్థిక ఇబ్బందుల్లో ఉన్నా డన్న మాట. నిన్నటికి ఇవాళ్టికి ఎంత తేడా? రోజులెప్పుడూ ఒకేలాగా ఉండవు- మనసులోనే బాధగా మూలిగాను.

రామారావు కొడుకులిద్దరికీ నా దగ్గర చాలా చనువు ఉంది. వాళ్ళకి ఎలాగైనా నచ్చజెప్పాలి. వీలైతే మందలిం చాలి. ఈ ఆలోచనలతోనే నేను చాలాసేపు పరధ్యానంగా గడిపాను.

ఆలోచనలతో సాయంత్రం ఐదు గంటలెప్పుడ యిందో నాకు తెలియలేదు. నేను హడావుడిగా బయలు దేరాను రామారావు చెప్పిన అడ్రెస్‌కి.

ఆటోకి డబ్బులిచ్చి దిగాను.

అదో రెండంతస్థుల బిల్డింగ్. చాలా హడావుడిగా ఉంది. నా వయసు వాళ్లు, వృద్ధులు చాలామంది అక్కడ ఉన్నారు.

అక్కడ రామారావుని సులభంగానే కలుసుకున్నాను. నేననుకున్నట్లు రామారావు విచారంగా ఏమీ లేడు. పైపెచ్చు చాలా ఉత్సాహంగా ఉన్నాడు. పక్కన రామా రావు కొడుకులిద్దరూ, వెంకట్రావు కూడా ఉన్నారు.

"రారా! నీకోసమే ఎదురుచూస్తు న్నాను! ముహూర్తం మించిపోతోంది పూజకి" అన్నాడు.

ఒక్క క్షణం నాకేమీ అర్థంకాలేదు.

"అంకుల్! రండి. ఇక్కడ కూర్చోండి" అంటూ నాకు కూల్‌డ్రింక్ అందించి కుర్చీ చూపించాడు రామా రావు పెద్దకొడుకు.

నాకు ఇదంతా చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది.

కొద్దిసేపట్లో పూజ మొదలైంది.

పూజ అయిన తరువాత రామా రావు నా దగ్గరకొచ్చి కూర్చున్నాడు.

"చూశావురా! మొత్తానికి నా కోరిక ఫలించింది. వెంకట్రావు లాంటి నిర్భా గ్యుల్ని ఆదుకోవడమెలా అని చాలా రోజుల్నుంచి ఆలోచిస్తున్నాను. అప్పుడు నేను ఓ వృద్ధాశ్రమం ఎందుకు నెలకొల్పకూడ దని అనిపించింది. మొత్తానికి నా శ్రమ ఫలించింది. నా అబ్బాయిలిద్దరూ నాకు మంచి సహకారం అందించారు. రిటైర్‌మెంట్‌లో వచ్చిన డబ్బులన్నీ కూడా ఇందుకోసమే వెచ్చించాను. మరికొందరు సహృదయుల సహకారం కూడా అందింది. ఇప్పుడు నాకు చాలా తృప్తిగా వుంది" అన్నాడు.

ఈ మాటలు విన్న నాకు కళ్లు చెమర్చాయి! వాడిని మనసారా అభినందించాను.

నా చేతనయిన సహాయ సహకారం అతనికి అందిం చాలని ఆ క్షణమే నేను మనసులో అనుకున్నాను.

-డి.వి.డి.ప్రసాద్ (బలంగీర్-ఒరిస్సా)